

А она никад није боље стајала него онога дана, кад је преко албанских поштанских марака ударен натпис: „Триумф законитости“ — на дан уласка Ахмет-бегова у Тирану. Па се нашло да победника треба оставити на ледини. А Албанија је пасивна земља. Живи од царинских прихода, па се и ту кријумчари. Она не може свој буџет попуњавати из редовних прихода. Ако опет официри, чиновници и жандарми не приме три месеца плату, четвртог је револуција извесна. Некако у то време нама су требале паре за изборе и кад смо ми питани рекли смо да пара немамо. Те је дошао маркиз де Дурацо, италијански посланик у Тирани:

— Вама, екселенцијо, треба новаца за разне инвестиције у подизању земље...

— Море какве инвестиције, мисли се Амет-бег. Треба ми прво да исплатим жандарме.

— Ми смо вољни да вам дамо један зајам у шест годишњих рата... итд. Ви бисте нам дали концесију емисионе банке у којој би наша држава имала 51 проценат...

И тако оде емисиона банка.

После је требало Албанији пушака, нешто митраљеза и две брзометне батерије. Опет ми нисмо имали. Па је дошао један млад фашиста, народни посланик и лични пријатељ Мусолинијев. Дошао ноћу торпиљером у Драч.

— Ми бисмо вам дали, екселенцијо, нешто оружја ради унутрашњег вашег консолидовања и сузбијања евентуалног упада Фан-Нолијевих присталица, који се налазе на југословенској територији. (Над онима у Барију влада Краљевине Италије довољно бди, те се покушаји ове врсте не могу ни замислити) Ви бисте нам учинили незнатне исправке у величини петролејских поља датих за експлоатацију.

— Врло радо.

— Опростите умало не сметнух с ума: оруђа су новог система за ваше људство, те смо готови да вас послужимо официрима инструкторима ради обуке...

— Посве разумљиво.